

Niet op de Natuur staren als op een dood
palais vol schakeering van lijnen en vormen,
maar voelen en weten, dat ge staande voor

zich wel dubbel bedenken, voordat zij door

100

veracht en niets
gezegd werd,
de Kerk ver-
kent, dan ware
de indruk ge-
in het geheel
alles is over-
illekeur. Wat
uitdrukkelijke
de Kerk (Ge-
), dat alle ge-
bij de ware
ende de eenig-
werpemde aan

otestant alleen
kent, want in
chismus wordt
amenten heeft
sind ingesteld?
elligen Doop en

otestant in het
en ijdel zinne-
t in de Ge-
meerde Kerk
gekeerd „dat
niet ijdel noch
gen, want dat
die is, zonder
zouden.“ Ter-
gezegd wordt
rij niet, als wij
sien gegeten en
ik en natuurlijk
an Christus is.
„Protestant voor
ren, een onver-
t, die dikwijls
afkeer. Want
de eer, die de
ewijst, hij cert
„de vrouwen“
„onze kerken
„gelukzalige
Geen geloovig
hier toch alleen
te Moeder van
van haar ge-
stant geldt het
aar zullen zalig
d haar schonk.
protestantisme
al bijster slecht
torisch gebied

alvijn, Luther,
de andere her-
eft u gezonden?
nnen geven en
a genomen tot
a om hun vol-
Calvijn wordt
teld:

der doen om
gelukkigijerwijze
t, of liever God
en man betaald
nde hem daarna
door zijne vrien-
dham, had Gods
ditige getroffen;
ed.

iers:

men hem het
ij antwoordde
eenige scheld-
rdwilde turk,
het hoofd te

a niet weerlegd
van Calvijn's
van die vele
enkel ernstig
dat Luther en
n hebben ge-
geheid hunner
n scheldwoor-
ten kent.
van Roomsche
aarmede den
eren of onzen
als de kippen
orstelling van
re onkunde“,
aan de kaak
e betalen.
ros.

aandacht op
asche landen,
nschen beide
or de zending
gen een groot

bij een minder
chten wakker,
n wreken,

helen.

as: Van den
g, uit de col-
r den heer J.
Mcj. Tuinenga

EMAN,
ningmeester.

Prof. Oort het
nigen opende,
toekomst der
d:

ij erkennen
of anderen ge-
rekenschap af-
in omschrijven
oos roeping
boek, niet op
wij met beslis-
nschen helpen
n wij de namen
er tijd; dank-

baar zagen wij dat er geweest zijn en nog zijn die
t goddelijke zagen voordat wij het zagen, die
zeggen: Daar is het! en nu zien wij het ook. Maar
zelve willen wij 't zien; anderzins wordt een voor-
beeld binden ons niet, wij erkennen het niet als
leidelijk wanneer eigen hart en eigen rede anders
gevoelen dat zij. Wij verre uwen op ons persoon-
lijk vermogen God te loeren kennen, en gelooven
dat alle menschen tot die geestelijke vrijheid en
zelfstandigheid moeten opgevoerd worden.

Zoo godsdienstig te zijn valt zwaar. Dat wij
schier overal in de minderheid zijn is niet overal
daarom pijnlijk omdat wij somwijlen in het maat-
schappelijk leven achteruit gezet worden en in de
kerkelijke wereld een ondergeschikte plaats in-
nemen. Zeker, een ander is niet aangenaam, soms
zelfs pijnlijk wanneer wij persoonlijk er onder
lijden of zien dat de hoogste belangen onder meer
menschen geschaad worden doordat wij zooveel
minder talrijk zijn dan zij, die op kerkelijk en
staatkundig gebied den schepter zwaaien. Maar
smartelijker is het dat ons eigen geloof door de
grijnigheid van ons aantal op een zware proef wordt
gesteld. En dit is inderdaad het geval. Immers,
noot loopen wij meer gevaar onze zwakheid te
voelen en zwak te zijn dan wanneer wij ons be-
wegen in die sfeer van hooge denkbeelden en reine
aandoeningen waarin het denken zich ten slotte
omachtig toont en de zinnelijkheid vaak de stem
der edelste en reinste opwekkingen en gewaarwor-
dingen doet maakt. Dientengevolge voelen wij nooit
meer behoefte aan den steun van anderen dan op
dit gebied.

Het klinkt fier, niet te willen leiden een geestelijk
leven op hooren zeggen, integendeel zelfs God te
willen zien, met hem om te gaan, zijne nabijheid
te voelen; maar wij zijn niet altijd in de stemming
die daarbij past, en kunnen het wellicht niet altijd
zijn. Er zijn uren waarin God ons nabij is, waarin
ons oorspronkelijk ons hart hoogvoelend, onze wij-
krachtig is; maar dit zijn slechts de hoogtepunten
van het leven, en wij verkeeren vaak in de vlakke,
waar het uitsicht is belemmerd en de lucht zwaar.
Wanneer onze stemming alledaagsch is, de dingen
van het gewone leven ons in beslag nemen en
somwijlen een vloers over onze ziel ligt, dan geloof-
ven wij in God slechts op gezag van onze eigen
herinneringen. Dit moge beter zijn dan het te doen
op andere gezag, de waarheid staat toch in die
tijden buiten ons.

Grote waarde heeft het zelf te hebben gedacht
en voortdurend te denken over de hoogste vraag-
stukken des levens, en daarvan gevende, diepe,
vruchtbare, bij benadering ware oplossingen te
verkrijgen, in elk geval zulke die wij zelf hebben
gevonden; want alleen wat wij zelf doorzocht,
min of meer doorleefd hebben, is ons eigendom,
maakt ons rijker. Maar de raadselen, die ons om-
ringen, zijn talrijk en zwaar om op te lossen. Gods
hand te zien te midden der stofelijke en geestelijke
natuur, die zich naar vaste, onverbrekelijke wetten
beweegt, in Zijn almacht en wijsheid te gelooven
bij de aanschouwing van een wereld waarin zonde
en ellende gedurig hare triomphen viert en het
goede onmachtig schijnt, te gelooven in Zijne liefde,
die niet wil dat één der kleinen verloren gaat en
waarvoor elke menschenlijde onvoldoende waarde heeft,
terwijl wij weten dat duizenden bij duizenden ver-
kwijnen, omkomen naar lichaam en ziel — onbe-
grijpelijk kwistigheid met menschenlevens en men-
schenzielen, aan de verspillen der lente geel, welke
ontelbare bloesems doet ontluiken die geen vrucht
ziet n, talloos insecten doet ontstaan voor te
oogenblik — bij dat alles aan Gods liefde vast te
houden — uit eigen overtuiging en aanschouwing,
dat is zwaar.

Heerlijk is het te durven zeggen: wat goed en
kwaad is, wat ik moet doen en laten, dat wil ik
zelf uitmaken, geen priester schrijft het mij voor,
geen boek leert het mij. Maar al zijn er menschen,
die stoutweg zeggen: wat goed en kwaad is, dat
weet ik wel, wij weten het zoo van-k-niet.
Ja, als het volmondig in groote teksten te tekenen,
hoe een draagzaam mens in onderscheiding van
een ondeugend er uitziet, dan zouden wij kennis
genoeg bezitten; maar als het er op aankomt bij
bepaalde gelegenheden uit te maken, wat goed, neen,
wat het allerbeste is — wanneer wij moeten spreken,
wanneer zwijgen; wanneer wij naden moeten zeggen
op een voorstel, welken weg wij hebben te kiezen
van twee of meer die wij kunnen inslaan; dan
voelen wij, hoe moeilijk, neen onmogelijk het is,
te beslissen wat goed is, hoe hard het klinkt: dat
moet zij zelf weten! Hoe hooger wij vliegen des
te groter gevaar. Wij weten, wat leus is overkwam,
en vaak voelen wij ons aan klein, eenzaam.

Dit valt nog waardeer, men is, voor hen die
nimmer den hand eener belijdenis, Kerk of met
gerag optredende gewoonte hebben gevoeld, dan
voor hen die daarin zijn grootgebracht; zwaarder
voor de jongeren dan voor de ouderen. De ouderen
onder ons hebben hun jeugd en jeugtelingstijd
doorleefd onder met uderlijk gezag optredende
leeringen, gebruiken, voorschriften. Wij zijn daar-
van afgeweken, zeer ver wellicht, wij hebben ge-
weigerd de leidelijkheid onzer jeugd te volgen, dat
gezag voor onwetig verklaard, maar wij hebben
die leiding, dat onderricht, die geestelijke tucht
gehad, en meer dan wij zelf weten werkt dat
alles aan. Bewaarden wij uit die opvoeding wellicht
vooroedelen, zeker hebben wij er ook heilzame
indrukken en gewoonten van behouden. De in
een vrijzinnige omgeving opgegroeide jongelieden
daarentegen hebben gehoord: zelf denken! voor-
dat zij denken konden; niet steunen op anderen!
voordat zij voeten hadden om te staan. Hun is
voorgehouden het beroemde woord van Lessing:
Moest ik kiezen tusschen de kennis der waarheid
en den nooit slimmerenden drang naar waarheid,
maar zonder kans haar ooit te vinden, dan koos
ik het laatste — en zij hebben het met geestdrift
nagezegd, zonder daarbij te beseffen dat een mensch
niet leven kan bij hetgeen hij nog zoeken moet,
maar alleen bij wat hij bezit. Vandaar bij hen
meestal veel ongewisheid. Zij, die jongeren,
hebben het dikwerf aarzelen, en de ouderen, die ge-
tuigen zijn van hunne groote twijfelingen, stoute
ontkenningen en vaak wonderlijke beweringen zien
niet altijd in, hoe het pijnlijke van den gemoeds-
toestand die zich hierin openbaart, de hoogste prijs
is dien zij betalen voor hunne opvoeding in een
vrijzinnige omgeving. Het is geen wonder dat
sommige hunner zich in arren moede werpen in
de armen eener rechtzinnigheid of Kerk: zelve
zonder licht, meenen zij bij dat van anderen te
moeten wandelen.

Prof. Oort staat met deze opmerking niet
alleen.

Een religie, die elke openbaring Gods verworpt
en alleen in eigen hart en rede het steunpunt
voor haar geloof en leven vinden wil, kan op
den duur niet bestaan.

Zoolang de traditie en invloed der Christelijke
Kerk nog naverkt, mag de „vrije vrijheidheid“
op menige schoone vrucht kunnen wijnen.

Maar een volgend geslacht, dat geheel buiten
het oude Christelijk geloof werd opgevoerd,
toont, hoe een autonome religie en zedeler
niet bestaan kan.

Scherper critiek op het modernisme kan wel
niet geleverd dan door deze les der historie
geschiedt.

Officiële Berichten.

De bladen melden: Zondag morgen werd in
de Geref. Kerken te Dordrecht afgekondigd
het besluit des Kerkeraads, dat met waarde-
ring van sommige bewaard, de Kerkeraad
gemeend heeft die zaak der vereeniging van
beide Kerkengroepen in de lijn van hetgeen
geschied is in 1892 en op grond van Gods
Woord, te moeten tot stand brengen De Cla-
sicale goe'keuring kan spoedig verwacht
worden.

Classe Amersfoort.

D. classe Amersfoort zal D. V. vergaderen
op 12 Oct. e.k. op de gewone tijd en plaats.
Punten voor het agendum vóór 23 Sept. a.s.
in te zenden bij B. I. de Ruig, voorzitter van
de roepende Kerk te Soest.

P. PLOOS, *Scriba.*

Soest, 9 Sept. 1903.

AAN DE GEREFORMEERDE KERKEN.

Door de Deputaten voor de Correspondentie
met de Hooge Overheid is, volgens hunne In-
structie, jongstleden Maandag, den verjaardag
van H. M. de Koningin, telegraphisch Haar
de volgende gelukwensch toegezonden:

HARE MAJESTEIT DE KONINGIN.

Mevrouw!

De Gereformeerde Kerken in Nederland heb-
ben U op dezen heuglijken dag hare eer-
biedige hulde en innige gehechtheid; zij danken
den Heere voor hetgeen Hij in U den Volke
gaf, en bidden dat Hij Uwe Majesteit nog lang
spare, rijkelijk zegene en Uwe regering toe-
nemend gezegend doe zijn.

Deputaten der Kerken,
NOORDIJZ, Secretaris

Hierop werd het volgende antwoord ont-
vangen:

NOORDIJZ, Secretaris Gereformeerde Kerken,
Kampen.

Hare Majesteit de Koningin draagt mij op
aan de Gereformeerde Kerken in Nederland
Hoogstzelve dank over te brengen voor
aangeboden gelukwenschen.

Adjutant van Dienst,
VAN GEEN.

Namens Deputaten voornemen,
M. NOORDIJZ, Secretaris.

Kampen, 1 Sept. 1903.

Kort verslag van de vergadering
der classis Utrecht op Woensdag
2 September 1903.

De Rijks openl als praesens de samenkomst.
Ds. Van Buuren fungeert als scriba. Ds. Buitenhuis
als Assessor.

Ds. Van Minnen wordt toegesproken door
den voorzitter, naar aanleiding van zijn 30 jarig
verhoor te Utrecht, en bidt hem 's Heeren
zegen toe, met den wensch, dat Z.E.W. nog lang
gepaard moge blijven voor de Kerk, en voor
onze Classis, waarin zijn arbeid zeer gewaar-
deerd wordt.

De Kerk van Driebergen vraagt het oordeel
der classe, hoe de kerkeraad in zijn geheel als
Doopgetuige heeft op te treden. De classis oor-
deelt, dat één der kerkeraadsleden als zoodanig
wordt gemandateerd, om namens den kerkeraad
te antwoorden, die echter in zijn geheel
getuige blijft. Benschop vraagt, hoe te handelen
met 3 huisgezinnen, die zich wenschen te voegen
bij de Geref. Kerk van Oudewater. Deze vraag
wordt commissariaal gemaakt. Ds. Buitenhuis
en Fernhout worden als zoodanig benoemd met
den consulent Ds. v. Velzen en zullen Pols-
broek en Benschop bezoeken.

Vleuten en De Meern vraagt of het geoor-
loofd is, dat er een broeder en zuster geschap
worden als leden der Kerk op hun eigen ver-
zoek. De classis keurt dit goed.

Wordt voorlezing gedaan van een schrijven
van Ds. Klaarhamer, mededeelende, dat hij om
gezondheidsredenen niet aanwezig kan zijn.
Komt in behandeling het voorstel van de Kerk
te Zeist, aldus luidende: een nieuwe regeling
van den omslag voor de bijdragen voor de
kerken, die niet hare verplichting art. 13 K.O.
kunnen nakomen. Het voorstel wordt door
br. Roodhuizen toegelicht. Dienovereenkomstig
wordt, na lange discussie, besloten, voor dezen
classicalen aanslag. Later zal een definitieve
regeling worden vastgesteld.

Door Ds. Buitenhuis wordt het voorstel van
de Kerk van Vreeswijk ingeleid, aldus luidende:
De classe overweegt, hoe onze Classicale Ver-
gaderingen meer dienstbaar kunnen gemaakt
worden aan den geestelijken welstand der
Kerken.

Hij wijst aan, hoe dat zal kunnen geschieden
en spreekt daarover zeer breedvoerig. Hij
wenscht, dat we als ambtsdragers elkander tot
een hand en een voet zullen zijn. Men is in
de classis Amersfoort tot eenzelfde gedachte
gekomen. Bewijs, dat dit een behoefte is van
den tegenwoordigen tijd. Er zou een zegen en
een kracht van uitgaan voor de Kerken der
classis. De wenschelijkheid van de zaak wordt
door de classis erkend. De commissie voor de
Zending zal deze zaak voorbereiden en daarvoor
rapporteren op de volgende Classicale Ver-
gadering.

Nadat Ds. Barger in dankzegging is voor-
gegaan, wordt de vergadering gesloten.

Uit naam en op last der Classe,
G. J. BARGER.

De arbeid onder de Hollanders te Essen a. d. Ruhr.

In de laatste drie maanden kwamen voor
bovengevoerden arbeid de volgende giften in:
Van mej. F. A. te Groningen f. 1.00 en van
de Geref. Kerken te Dieren f. 2.42; Amster-
dam f. 10.00, Overtoom f. 2.00, Nes en Wierum
f. 1.00, Bloksijl f. 2.00 en Rozenburg f. 2.00.
Totaal dus f. 20.42. In dienzelfden tijd stelden
de vrienden te Essen mij ruim f. 64.00 ter
hand. In 't geheel waren dus de ontvangsten
in drie maanden ruim f. 84.00. Aan lokaalhuur
en aan reis- en verblijfskosten moest van juni
tot September worden uitbetaald eene som
van f. 180.00.

Er is dientengevolge weer groote behoefte
aan steun. Alleen wanneer om meer giften
worden toegesonden, dan tot hietoe het geval
was, kan deze arbeid worden voortgezet. Bij
vernieuwing bleek het, thans uit een schrijven
van den Nederl. Consul te Düsseldorf in de
N. R. Ct., dat de geestelijke verzorging onzer
landgenooten door de Duitschers zeer gewaar-
deerd wordt. Dat dan ook in eigen land, in
onze Geref. Kerken en onder onze Broeders
en Zusters zich hoe langer hoe meer liefde,
uit het besef onzer roeping geboren, voor dezen
arbeid openbare, opdat ook de gaven der liefde
voor deze zaak geregeld en in milde mate
mogen vloeien!

Ons werk in 's Heeren gunst en in aller
middadigheid aanbevelende,
Namens Dep. a. h.
Da. G. RENTING.

Winterwijk, 7 Sept. 1903.

Kort verslag van de vergadering der
Gereformeerde Kerken in de classis
Stadskanaal, gehouden 26 Augustus
1903.

In het moderamen neemt Ds. Fokkens als
praesens en Ds. Meijering als scriba zitting,

terwijl Ds. Brouwer opgedragen wordt te zorgen
voor het persverslag.

De praesens heet Ds. Geerds, voor 't eerst ter
vergadering, hartelijk welkom.

Rapport van de deputaten der Provinciale
Synode wordt uitgebracht door Ds. Meijering,
alsook het rapport van de deputaten der kerk-
visitatie door Ds. Brouwer.

Een verzoek van br. H. om, na het slagen
van zijn examen te K. een vervroegde classicale
vergadering voor het praeparatoir examen met
het oog op de voortzetting zijner studien in het
buitenland. Dit verzoek wordt toegestaan.

Aanvraag om ze trap van censuur toe te
passen op een broeder in de kerk te M. De
classis adviseert deze zaak terug te wijzen naar
den kerkeraad.

Een verzoek van de kerk te E. C. om een
classicale aanbeveling op een circulaire, die aan
de verschillende kerken in de provincie zal
gezonden worden om financieelen steun.

Dit wordt toegestaan.

De rekening van den classicaal penning-
meester en de emeritverzoeking wordt nagzien
en in orde bevonden.

Ds. Meijering als deputaat voor de Zending
op Soemba doet eenige mededeelingen.

De verschillende deputaten worden gecon-
tineerd, alleen door vertrek van Ds. O. wordt
Ds. Fokkens benoemd als deputaat voor appro-
batie van beroepingen.

Op de volgende vergadering die gehouden
zal worden D. V. 14 Oct. a.s. te Stadskanaal,
moeten de collecten gestort worden voor emerit-
verzoeking, Theol. School en hulpbehoefende
Kerken.

Niets meer aan de orde zijnde, sluit Ds.
Meijering deze vergadering met dankzegging.

Namens de Classis:

R. BROUWER.

Eene extra-collecte voor de Zending.

Vóór enkele weken heb ik aan alle Gerefor-
meerde Kerken eene circulaire gezonden, onder-
teekend door alle Deputaten der Generale
Synode voor de Zending, waarin dringend ge-
vraagd werd om eene extra-collecte voor de
Zending te willen houden op 13 September, alsoo
op aannakenden Zondag.

De nood dreef de Deputaten: zij konden niet
anders: geloof mij — zij hadden gaarne gezien,
dat het niet noodig ware geweest, doch zij
durfden de uitschrijving niet nalaten.

In vele kerkelijke bladen is genoemde cir-
culaire, op mijn verzoek, toen ook opgenomen
geworden.

Ik ben daar dankbaar voor.
Alle Kerken zullen nu den dag van de col-
lecte, 13 Sept., zich wel herinneren en ik heb
het vertrouwen, dat ook bijna alle, ja misschien
nog wel alle, ze zullen houden.

Nu werd mij echter voor een paar dagen
van zeer betrouwbare zijde medegedeeld, dat bij
sommige Kerken de gedachte bestaat, dat zij
van deze extra-collecte slechts één tiende deel
hebben te storten in de Generale Kas voor de
Zending.

Ik haast mij om de verwarring in zake de
opzending, die daardoor kan ontstaan, nog
indien mogelijk, te voorkomen.

Niet een deel van de extra-collecte, maar
geheel deze extra-collecte behoort opgezonden
te worden aan den heer B. de Moen te Dues-
burg. Wordt daar wel om gedacht, zoo vraag
ik zeer vriendelijk. Van collecten, die de Kerken
zelf vaststellen, stort men één tiende deel in de
Generale Kas; deze extra-collecte behoort er
geheel in te vloeien. En moge dat veel zijn!
De Heere zegne er de harten toe.

Met vriendelijken dank voor de opneming,

Ued. dw. dn.,

J. HANJA,

Secretaris van de Deputaten der Gener.

Synode voor de Zending.

Steenwijk, 8 September 1903.

De Vijftiende Centrale Diaconale Conferentie

der Gereformeerde Kerken dezer landen be-
hoort reeds tot de geschiedenis.

Pas was Augustusmaand, de tijd van alge-
meene verpozing en rust, — die tijtmaal aan
vele groote teleurstelling bezorgd had, bij ge-
brek aan de noodige droogte en een behoor-
lijken graad van warmte — voorbij, toen op
den tweeden dag van Herfstmaand tal van
broeders daken uit alle deelen des lands te
Amersfoort samenkwamen.

Was het, om bij het rijzen van den thermo-
meter, die ons liefdelijk en warm weder schonk,
in tegenstelling van de koude en den regen
der vorige maanden, zich te verlustigen in
het hooren zingen van „de nachtegaal van
Amisfort“, waarvan Vondel spreekt, of om,
gelijk de Zuidfische officieren, een krans te
leggen op de wereldberoemde kei?

Wat het laatste betreft, om zich met officieren
en studenten-grappen op te houden, daarvoor
zijn onze diaconen te ernstige menschen, en
wat het eerste aangaat, het moge bijwijlen
aangenaam zijn, een luisterend oor te leenen
aan de schoone zangen van dien grooten
dichter, onze diaconen hadden een ander
doel.

Niettegenstaande de zorgen en beslotenmeringen
van 't dagelijksche leven, voor velen hunner, had-
den zij zich opgemakt om met elkander van
gedachten te wisselen over tal van ernstige
vraagstukken, hun ambt betreffende, die om
oplossing roepen. En dat de ernstige vraag-
stukken ernstig werden behandeld, kwam vooral
uit in de drukke discussie, die gevoerd werd.
Het was soms een kruisvuur van woorden, en
men streed alsof persoonlijk voordeel te be-
halen viel.

Letwel, wij beschuldigen niemand van per-
soonlijk voordeel of belang op het oog gehad
te hebben! Dat zij verze! Maar wanneer men
persoonlijk voordeel beoogde, behoefde men
niet vuriger voor zijne meening uit te komen,
dan nu soms geschiedde.

Het is voor schrijver dezes dan ook niet
mogelijk, een geheel volledig en juist verslag te
geven. Toch zullen wij, naar onze beste weten,
de lezers van dit blad met het verhandelde op
de hoogte trachten te brengen.

Waren wij de laatste jaren gewoon, dat het
ruwe herfstwaaien zijn onvriendelijkheid reeds
deed gevoelen, wanneer wij ter Conferentie
gingen, thans werkte het heerlijke zomerweer
ongewijfeld mede, dat er een opgewekte stem-
ming heerste. Jammer, dat van de meer dan
3000 diaconen onzer Geref. Kerken slechts een
honderdtal waren opgekomen. De oorzaken
daarvan zullen wel zeer verschillend zijn.

De een laat het uit gebrek aan tijd, een
ander om de kosten, een derde uit onverschil-
ligheid, enz.

Zonder direct met een verwijt tot de na-
latige broeders diaconen te komen, willen wij
onze hooggeachte Voorgangers, onze predikanten
deze vraag eens voorleggen:

„Hebt gij de diaconen uwer Kerk ook op-
gewekt en aangemoedigd om onze vergaderingen
te bezoeken, om door onderlinge bespreking
eenigermate er toe te geraken, dat ook het
diaconambt de plaats inneme, die naar Gods
bestel daaraan is toegewezen?“

Zijt gij nalatig gebleven, denkt er eens ernst-
zig over na en vervult ook in dezen uwen
plicht, opdat ook in 't vervolg van u niet ter
oore, maar ter eere moge gezegd worden:
„Zoo de predikant, zoo de kerkeraad,“ dus ook
de diaconen.

Doch ter zake.
De Conferentie kwam als vorige jaren samen
in het Nieuwe Kerkgebouw aan de Lange-
gracht, ook thans weder welwillend door den
Kerkeraad afgestaan.

Eenvoudig en netjes was door de broeders
diaconen te Amersfoort alles ingericht, zoodat
wij van hen kunnen zeggen, wat Vondel van
de stad zong:

„Hier wordt de vreemde van den gastrijke
ingezetenen gewelkomt, recht en slecht en zonder
dwase pracht.“ De Wel Eerw. Heeren A. M.
Donner en H. Teerink hadden beide met de
meeste bereidwilligheid, evenals voorgaande
jaren, toegezegd de Conferentie van advies te
dienen. Doch ook hier was het al weer teleur-
stelling. De mensch wikt, maar God beschikt.
De Donner mocht niet in ons midden zijn.

Door den dood zijns geliefden en alom hoog
geachten vaders in rouwe gedompeld, was Z.
Eerw. verhinderd in ons midden te zijn. Op
des te hooger prijs werden daarom de tegen-
woordigheid van Ds. Teerink en de door Z.
Eerw. gegeven adviezen gesteld.

Eene vergoeding niet alleen door het Comité,
maar door de gansche vergadering zeer gewaar-
deerd, ontvingen wij in den jeugdigen predi-
kant te Wormerveer, Ds. J. H. Jonker, die als
afgevaardigde ter vergadering tegenwoordig, zich
door woord en adviezen een plaats in het hart
van vele broeders heeft verworven.

Z.Eerw. ook in het vervolg op onze Confe-
rentie te ontmoeten, zal ons zeer aange-
naam zijn.

I. Opening der Vergadering.

Te ruim tien uur werd de vergadering door
den voorzitter, br. G. Struik van Enkhuizen,
die hoewel een weinig ongesteld, toch den
ganschen dag trouw op zijn post bleef, geopend.
Na het zingen van Ps. 66 vs. 2 en het lezen
van Luk. 10 vs. 25—37 ging de Vice-Voor-
zitter, br. G. Terhaak van Alkmaar, der vergade-
ring voor in 't gebed.

De Voorzitter, verhinderd een officieel wel-
komstwoord uitte spreken, heette allen hartelijk
welkom en sprak den wensch uit, dat wij een
gezegenen dag van den Heere mochten ont-
vangen en dat onze bespreking veel vruchten
mocht opleveren voor de arme broeders en
zusters aan onze zorgen toevertrouwd.

Ds. Teerink deelde daarop mede, dat Ds.
Donner door de bekende droeve omstandighe-
den den tot zijn leedwezen niet kon tegenwoordig
zijn, en stelde daarom voor, een commissie af
te vaardigen ten einde onzen hooggeachten ad-
viseur te condoleren. Na eenige bespreking,
waarbij gevoelige woorden werden geuit over
het heengaan van den eminenten doode en diens
beteekenis voor Kerk en Vaderland, werd op
voorstel van den Voorzitter eenparig besloten
de Comitéleden Van Meyenfildt en Janse als
deputatie namens de Conferentie af te vaardigen.
Deze broeders voldeden in de pauze aan hun
opdracht, en deelden der vergadering mede,
dat onze in droefheid nedergeseten adviseur de
deelneming der broeders met groote erkente-
lijkheid ontvingen had.

II. Lezing der Notulen en Presentielijst.

Door den Secretaris werden daarna de notu-
len der vorige Conferentie gelezen en zonder
enigzins aanmerking door de vergadering onder
dankbetuiging aan den Secretaris, gearresteerd.
Br. Spier van Amsterdam maakte naar aan-
leiding van de gelezen notulen de opmerking,
dat hoewel de arbeid der Commissie in zake
het tot stand komen van een eigen Diaconaal
Orgaan schijnbaar vruchteloos was geweest, door
het niet aannemen van de voorstellen door die
Commissie ten vorigen jare gedaan, toch die ar-
beid in zooverre een gewenscht gevolg had ge-
had, dat wij thans een Diaconaal Corresponden-
tieblad bezaten, waarin de belangen van het
Diaconaat werden besproken. Dankbaar voor
hetgeen wij daarin ontvangen hadden, konden
toch onderscheidene broeders hun betuiging
van leedwezen niet onderdrukken over een bekend
artikel in No. 2 van dit blad, en nog altijd is
men wachtende, dat de hooggeachte redacteur
daarop ridderlijk terugkome en onze diaconen
in eere herstelle.

Uit het lezen der Presentielijst bleek, dat 40
Diaconen door 63 afgevaardigden, benevens
een 40 tal hospitanten waren vertegenwoordigd.
III. Voorziening in de Vacaturen,
ontstaan door de periodieke aftreding van de
broeders C. F. Von Meyenfildt van Amsterdam,
G. Terhaak van Alkmaar, H. Wind van Gro-
ningen, en R. Broekhuizen van Meppel.

De Voorzitter benoemde als commissie van
stemopneming de br.'s Van Haselen van Amers-
foort, Onck van Arnhem en Spits van Zaandam.
Juist zou deze commissie haar arbeid aanvan-
gen, toen op voorstel van br. Slothouwer van
Zetten de aftredende broeders bij algemeene
acclamatie opnieuw herkozen werden.

Punt V. VI en VII. Medische hulp.

Nu kan punt IV der Agenda in behandeling
genomen worden, doch daar een der rapporteurs
nog niet ter vergadering was, werden eerst de
vraagstukken betreffende de medische hulp in
bespreking gebracht.

Punt V. „Wat is ten opzichte van de medi-
sche hulp aan de